

Miloš Simonović, gradonačelnik Niša
**Hram kulture u
kulturnoj prestonici**

Goran Ćirić, prvi čovek Pošte Srbije
**Veliki jubilej
važne institucije**

125
godina

**Narodnog
pozorišta
u Nišu**

Danas

SUBOTA - NEDELJA, 10 - 11. mart 2012, broj 5276 - 5277, godina XV, cena 40 din, 30 den, 1,50 KM, 0.7 EUR (CG), 9 kuna, 1.2 EUR (GR)

www.danas.rs

Što stariji, to mlađi

**Biljana
Vujović,**
upravnica
Narodnog
pozorišta

**Ljubavna
igra sa
publikom**

The show must go on (*Predstava mora da ide*), naziv je jubilar-nog komada kojim Narodno pozorište u Nišu proslavlja 125 godina rada. Zbog velikog interesovanja publike jubilar-na predstava imaće dve premijere. Svečano obeležavanje jubileja, započeto sinoć, završiće se u nedelju uveče *Danom* Narodnog pozorišta. Tako Niš slavi, kaže jedan od književnih stereotipa. I tako treba, kad je važno.

Sinoć je otvorena izložba fotografija Narodnog pozorišta *Što stariji, to mlađi*, autora Ivana Dončeva. Večeras je premijera predstave *The show must go on* (*Predstava mora da ide*). U nedelju uveče publika će moći da prisustvuje promociji poštanske marke *125 godina Narodnog pozorišta u Nišu* (19.30), svečanoj dodeli priznanja glumačkoj ekipi mnogonagrađivane predstave *Ožalošćena porodica* i četvorici „radnika godine“ (20.00), kao i još jednoj premijeri jubilarne predstave (21.00).

- Velika je sreća da u jednom gradu u kontinuitetu imate 125 godina stra-

sne pozorišne igre i života. Lepota! Protok vremena obično ne opažamo, a ništa nije brže od godina. Umeti iskoristiti godine jeste važno, kao i umeti osloboditi se njih. Godine jesu i blago i teret. A budućnost je šansa za hrabre, izazov za pametne, radost za talentovane - govori Biljana Vujović, 46. upravnica Narodnog pozorišta, a treća žena na čelu te institucije u njenoj istoriji.

Dostupni podaci govore da je predstave niškog Narodnog dosad videlo oko sedam miliona gledalaca širom Srbije, ex-yu i drugih delova sveta. Pozorište je igralo 1.500 premijera. U proseku, tokom jedne sezone imalo je pet premijera i oko dve stotine repriznih izvođenja. Oko dve hiljade glumaca ulazilo je u svoje pozorišne likove. Kroz pozorište je „prošlo“ oko 600 pisaca, 140 reditelja i mnogo saradnika. Nagrade, festivale, gostovanja i putovanja teško je izbrojiti.

Što stariji, to mlađi, preovlađujuća je poruka ovog hrama kulture povodom 125. rođendana. Šta mu drugo poželeti osim - srećna mladost!

Predstave niškog NP dosad je videlo oko sedam miliona gledalaca širom Srbije, ex-yu i drugih delova sveta. Pozorište je igralo 1.500 premijera. Oko 2.000 glumaca ulazilo je u svoje pozorišne likove. Kroz pozorište je „prošlo“ oko 600 pisaca, 140 reditelja i mnogo saradnika. Nagrade, festivale, gostovanja i putovanja teško je izbrojiti

ISSN 1450-538X

Ovo je već istorija

Odmah po oslobođenju Niša od Turaka, ljubitelji pozorišne umetnosti osnovali su ansambl Putujućeg pozorišta *Sindelić*, koji je 11. marta, 1887. premijerno izveo prvu predstavu *Srpski tajdaci* Jovana Sterije Popovića - u elitnoj kafani *Evropa*. U sadašnju zgradu na Sindelićevom trgu pozorište se uselilo 1. januara 1939, kada je prikazana prva predstava *Zidanje Ravanice ili Zadužbina cara Lazara*, u režiji Dragoslava Kandića. Prvi upravnik bio je Mihajlo Dimić.

Značajno mesto u razvoju pozorišne umetnosti u Nišu zauzimaju učitelj Milorad Petrović, Stevan Sremac, Stevan Nikšić Lala, Henrih Liler, Đorđe - Đoka Protić i Špira Kalik.

Zlatni period rada Narodnog pozorišta vezuje se za upravnika Ljubišu Ružića i vd. upravnika i pomoćnika upravnik Boru Trajkovića. Najveći broj izvođenja imale su predstave *Ivkova slava* Stevana Sremca (1957), koja je izvedena 186 puta, *Zona Zamfirova* Stevana Sremca (1976) i *Jovčica* Bore Stankovića (1975), koje su igrane po sto puta i *Autobiografija* Branislava Nušića (1961), izvedena 90 puta. Prva žena upravnik Narodnog pozorišta bila je kostimografkinja Biljana Krstić, devedesetih.

U pozorištu su stasavali prvi moderni srpski glumci Dušan Cvetković, Žarko i Jelena Joković, Sima Krstović, Mira Stupica, Đorđe Vukotić, Vasja Stanković, Eugen Verber, Žika Milenković, Zorica Stefanović, Mima Vuković Kurić, Milivoje Daskalović, Danijel Obradović, Dragoljub Marković, Radoman Kontić... Kroz njega su prošli i ostavili trag reditelji Salko Repak, Rajko Radoković, Aleksandar Đorđević, Radomir Mirković, Biljana Ljuba

Najveći broj izvođenja imale su predstave „Ivkova slava“ Stevana Sremca (1957), koja je izvedena 186 puta, „Zona Zamfirova“ Stevana Sremca (1976) i „Jovčica“ Bore Stankovića (1975), koje su igrane po sto puta i „Autobiografija“ Branislava Nušića (1961), izvedena 90 puta

Milošević, Hugo Klajn, Marislav Radislavljević... Među scenografima bili su Nikolaj Morgunjenko, Boris Čerškov, Vlada Marenčić, Ivan Vučković, Velizar Srbijanović, a među kostimografima i Mira Glišić, Dušan Jovanović... Bilans glumačkih i drugih nagrada je impozantan. Nagrade za glumačka ostvarenja na *Sterijinom pozorištu* osvojili su Dragan Zikić i Živko Vukojević, a na *Jugoslavenskom pozorišnom festivalu* u Užicu Verica Jovanović. Na *Danima komedije* u Jagodini Čurane su dobili Vasja Stanković, Đorđe Vukotić i Sanja Krstović. Na Susedima profesionalnih pozorišta Srbije *Joakim Vujić* pozorište je osvojilo više od 200 nagrada. Osam nagrada donelo je sa Internacionalnog festivala *JoakimFest* u Kragujevcu. Niške predstave videla je publika u svim ex-yu republikama, kao i u Poljskoj, Austriji, Bugarskoj, Mađarskoj, Rusiji, Albaniji...

Davne 1957. u pozorištu je počela sa radom muzička grana - orkestar i hor pod upravom Ilije Marinkovića, kao i baletski studio. Danas je opet urađena operna rupa, a nije daleko dan kada bi trebalo da se igraju manje opere. Sadašnja upravnik Biljana Vujović ustanovila je biženalni festival najboljih glumačkih ostvarenja u pozorištima Balkana *Glum Bal*, koji je prvi put održan prošle godine.

Ko su glumci u pozorištu

U niškom Narodnom pozorištu danas je zaposleno 95 ljudi, od kojih je 27 u glumačkom ansamblu. Od tog broja petoro su mladi glumci koji su nedavno primljeni na određeno vreme. Glumice u pozorištu su - prvakinja drame Sanja Krstović, Maja Vukojević Cvetković, Vesna Josipović, Evgenija Stanković, Ivana Nedović, Snežana Petrović, Vesna Stanković, Zorica Damjanović, Jasminka Hodžić i Dragana Jovanović. Glumci su - prvak drame Aleksandar Marinković, prvak drame Aleksandar Mihailović, prvak drame Dejan Cicmilović, Petar Antić, Dragiša Veljković, Miroslav Jović, Aleksandar Krstić, Miroslav Nedović, Dragoslav Savić, Oliver Sukletović, Risto Bukvić. Pozorištu su se nedavno pridružili mladi glumci - Nada Nedović, Katarina Arsić, Maja Banković, Danilo Petrović i Marko Marković.

Biljana Vujović, upravnik Narodnog pozorišta

Ljubavna igra sa publikom

Godine su i lepe i opterećujuće. Prošlost jeste temelj na kojem gradimo, odskočna daska za dalje i divno je što je imamo, takvu. Ali, ona ne sme da bude teret koji ćemo nositi. Prošlost ćemo, dakle, poštovati i čuvati, ali moramo biti vitalni, kreativni i moderni. Naša obaveza je da u budućnosti otvaramo nove vidike i budemo mladi duhom - kaže upravnik Narodnog pozorišta u Nišu, Biljana Vujović.

● Zaista - da li je niško Narodno pozorište veoma staro ili mlado, uprkos godinama?
- Kroz naše pozorište prošao je veliki broj imena, imali smo puno saradnika, bilo je puno premijera. Imalo je uspone i padove i bilo je mnogo kriznih tačaka, što je i razumljivo. Kao čitavo društvo, suočavalo se sa besparicom, ratnim situacijama, inflacijama, politikama, raznim konceptima i kritikama, sa repertoarima, „vetrenjačama“, sa „znalcima“ i profesionalcima, sa lošim karakterima... Ali, i nakon padova uvek je ustajalo i imalo kontinuitet. I to je njegov najveći uspeh.

Slogan *Što smo stariji, to smo mladi* nije fraza. I danas smo otvoreni za mlade, bilo da su u pitanju glumci ili publika. Otvoreni smo za nove ideje i puteve. Dokaz tome je i balkanski festival *Glum Bal*, koji smo prošle godine prvi put organizovali. Sledeće godine trebalo bi da formiramo umetnički deo pozorišta koji će se baviti operom. Znamo da

ne možemo da imamo veliku operu, ali možemo da imamo manje operne predstave. Organizujemo i različite akcije za „privlačenje“ publike. Samo za poslednje tri godine gostovali smo u Austriji, Mađarskoj, Rusiji, Albaniji, Sloveniji... Ranijih godina pozorište je uglavnom išlo u Poljsku, Bugarsku i zemlje bivše Jugoslavije. Sva ta gostovanja i odlazak na festivale nisu bili jednostavna stvar. Nije lako putovati sa velikom predstavom, pogotovu u vreme ekonomske krize. Ali, naša je sreća što imamo razumevanje gradskih vlasti, posebno gradonačelnika Miloša Simonovića. Čini se da naše kolege po drugim gradovima nemaju takvu privilegiju. Kao da u tim gradovima nemaju sluha za kulturu. Naš gradonačelnik ima sluha za nas. To je dobro i za Niš jer je najbolje da jedan grad predstavlja kulturni stvarao.

Naravno, prezhvalna sam onima koji su ovde bili pre nas. Ostavili su nam u nasleđe jedno veliko i emotivno vezana i za ovaj grad i za pozorište. Sa devet godina igrala sam na ovoj sceni. Dobro se sećam kako me je, na primer, Žika Milenković držao u krilu u loži. Imala sam sreću da upoznam i Mladu Nedeljkoviću ili Vasju Stankoviću, na žalost nisam upoznala Simu Krstovića, koga veoma

Ranije mi je bilo važno da naše predstave vide kritičari iz Beograda. Sada, međutim, daleko su mi važniji publika i odlazak naših predstava na gostovanja i festivale. Ljudi koji misle da je sva pamet i talenat u Beogradu ne zanimaju me

poštujem. Pamtim taj miris, sećam se ozbiljnosti tih predstava, znam da su svi oni bili veoma posvećeni tome što rade. Zato mi je teško kad vidim da pojedinci danas ne znaju za takvu etiku već su prilično žuradi kritizeri svega i svačega.

● Da li i koliko uspevate da se u ovim, ponovo teškim vremenima izborite za publiku?

- Lično sam zagovornik velikog rada i borbe za publiku. Mi zaista postojimo zbog nje. Znače, za pozorište su potrebne tri daske, dva glumca i jedna strast. I ono najvažnije - publika. Ako nje nema, ni naše postojanje nema smisla. Nije najvažniji glumac kao „predmet obožavanja“, najvažnija je publika. Ne mora svaka predstava da se radi za široke narodne mase, ali svaka predstava mora da ima svoju publiku.

Za poslednje tri godine uspešli smo da pet puta povećamo njenu brojnost. U eri svakakvih poskupljenja bili smo i meso spremni da snizimo cenu karte. Pozorište mora da bude pristupačno svima. Imamo repertoar sa ogromnim dijapazonom. Stalno imamo akcije koje bi trebalo da podstaknu ljude na dolazak na predstave. To je stalna ljubavna igra sa publikom. I takva politika ima smisla. Tako stvaramo građansko društvo zasnovano na pravih vrednostima.

Podaci govore da na naše predstave sve više dolaze i mladi ljudi. Ulažemo veliki napor da ih privučemo, pošto smo i te kako svesni da se borimo sa internetom i drugim sredstvima savremene komunikacije. Želimo da ih naučimo da pozorište nije bauk ili dosada. Hoćemo da im pokažemo da je to magija koju treba upoznati.

Zato neke naše predstave mogu da gledaju i osnovci. Na taj način ih edukujemo i vezujemo za sebe kako bi kasnije došli da pogledaju i „ozbiljne“ predstave. Najbolje dake i studente nagradujemo ulaznicama. „Častimo“ kartama mlade za *Dan ljubavi*. Pošto smo zaključili da mnogi mladi ljudi ne mogu da dođu u pozorište, jer uveče nemaju gde da ostanu decu, jer vrti ili „baka servisi“ ne rade, prošle godine smo organizovali i mesec *Porodične i pozorišta*. Nas nekoliko „čuvalo“ je decu dok su njihovih roditelji gledali predstavu. Bili smo sa decom, služili ih zdravom hranom - voćem, omogućili im druženje sa glumcima...

● Da li je, uprkos svemu, niško pozorište provincijsko? Ili toga ne može biti u svetu umetnosti?

- Provincija je u glavama ljudi. Ne mislim da postoji Beograd i kulturna pustinja oko njega. Videla sam odlične predstave u glavom gradu, ali gledala sam se divnih predstava i božanstvenih

glumaca i u Subotici ili Novom Sadu. U Zrenjaninu sam videla sjajne komade. A tek u Sofiji koja nam je blizu i u koju odlazim sa velikom radošću. I na *Glum Bal* festivalu krajem prošle godine imali smo prilike da vidimo *Tri sestre* Pozorišta mladih *Nikolaj Binev* iz Sofije i *Hamleta* Dramskog teatra iz Skoplja, koje jesu pomerile granice. I mi se trudimo da budemo novi, sveži, moderni. Pozorište ne sme da bude zatvoreno i robuje stereotipima.

Ranije mi je bilo važno da naše predstave vide kritičari iz Beograda, ali sada to nije slučaj. Daleko su mi važniji publika i odlazak naših predstava na gostovanja i festivale. Ljudi koji misle da je sva pamet i talenat u Beogradu ne zanimaju me. Posebno se ne bavim kritičarima koji gledaju samo predstave iz tog, centralnog dela Beograda i ne vide dalje od „svog nosa“, što je malograđanski rezon i manir. Verujem da oni koji misle da je kultura „sabitena“ u tom, uskom krugu imaju problem. Cena takvog manira je da se danas u Beogradu stvari sve teže pomeraju napred. Kao da je došlo do izvesne stvaralačke krize, što je i logično ukoliko su ljudi zaglavljani u „zatvorenom prostoru“. Kulturi je neophodna sveža krv, otvaranje, novine, sudari raznih uticaja, pomaci, provokacija.

● Je li i predstava „The show must go on“, koju ste režirali povodom jubileja, provokacija? Je li reč o ozbiljnoj predstavi koja će trajati ili je ona samo „jubilarina“?

- Kritičar Slobodan Savić skrenuo nam je pažnju na ovaj tekst. Takode, ideje su nam davali i naši dramaturzi. Predstava, dakle, nije „oda“ meni samoj, uprkos tome što govori o pozorištu koje ima upravnik. Ali, neka i to bude provokacija. Tim pre što je i u našem i u drugim pozorištima bilo i jeste malo žena na njihovom čelu. Kao da je pozorište „muška stvar“! A sigurna sam da bi nam svima, dakle celom društvu, bilo bolje kada bi više žena bilo na važnim mestima. U širokim pogledima ne mogu da ostanu uski vidici.

Naša želja je bila da napravimo predstavu koja će trajati. Zнала sam da hoću muziku i predstavu koja je vezana za pozorište. Tekst *Lari Tompson* Dušana Kovačevića pokazao se kao interesantan i blizak meni i svim pozorišnim ljudima. Pitali smo gospodina Kovačevića da li bi bio spreman da nam ga ustupi. On je odlučio da da to bude njegov dar za naših 125 godina. Dakle, uverili smo se: on jeste veliki pisac, veliki čovek i veliki gospodin.

Sama predstava fina je kritika društva i trenutka u kojem živimo, što je veoma lepotina. Tema je večna. U njoj se govori o pozorišnim ljudima, ali i svima nama - koliko smo čestiti, profesionalni i zašto smo uopšte tu gde jesmo. Ima glumaca koji misle da publika postoji zbog njih, a zapravo je obrnuto. Ima i onih na drugim mestima koji zaboravljaju da se tu nalaze zbog nekog drugog. I ljudi u pozorištima, i oni u ministarstvima, vojsci, policiji, bolnici, muzeju, biblioteci... umeju da budu uspavani, inertni i komotni. Umeju da zaborave da su tu zbog drugih ljudi. Ili, da je danas blagodet imati posao, posebno onaj koji volite.

Čini mi se da smo generalno izgubili radne navike i druge važne stvari. Već godinama slušam da su svi „umorni“, „opterećeni“ i „razočarani“. Tačno je da nam prošlost nije bila blistava, i da imamo njene recidive, i da postoje „stare navike“, ali ispred nas je budućnost. Sad nas čeka i Evropska unija. Naša ljudska i moralna obaveza je da pomeramo granice, svakoga dana.

Miloš Simonović, gradonačelnik Niša

Hram kulture u kulturnoj prestonici

Grad Niš decenijama je poznat kao grad glumaca, ne samo u nacionalnim, već i u regionalnim okvirima. U Nišu se već skoro pola veka održavaju *Filmski susreti*, jedan od najprestižnijih i najstarijih festivala na ovim prostorima, a u gradu je i Narodno pozorište koje je u svojoj bogatoj istoriji bilo kuća nekih od najvećih imena srpske pozorišne i filmske scene.

Sa takvom tradicijom, ali zahvaljujući i činjenici da je Niš geografsko središte Balkana i time prirodni centar kulturnog razvoja, Narodno pozorište je značajan činilac koji doprinosi velikom ugledu našeg grada u zemlji i svetu. Zbog toga grad čini sve što je moguće kako bi velika materijalna, ali i nematerijalna ulaganja u kulturu pomoga promociji našeg grada u što širim okvirima. Naravno, pri tom ne gubimo iz vida da niško Narodno pozorište postoji pre svega zbog onih Nišlija koje u njemu, „prepoznaju“ svoj hram kulture.

Iz ovih razloga grad je novembra prošle godine podržao prvi *Glum Bal* festival, u organizaciji Narodnog pozorišta, sa namerom da to postane tradicionalni festival koji će doprineti afirmaciji pozorišne umetnosti i glumačkih ostvarenja u našoj zemlji i regionu. Uprkos teškim okolnostima, gradsko rukovodstvo nije odustalo ni od ideje da se u Nišu posle 40 godina obnovi opera. Nišlji će moći da prisustvuju operiskim predstavama u rekonstruisanoj sali Narodnog pozorišta.

Imajući u vidu bogatu istoriju, tradiciju i brojne kulturne manifestacije koje se tradicionalno održa-

Narodno pozorište je značajan činilac koji doprinosi velikom ugledu našeg grada u zemlji i svetu: Miloš Simonović

vaju u našem gradu, ozbiljno se razmišlja o kandidaturi grada Niša za *Evropsku prestonicu kulture 2020*. godine. I u ovoj akciji niško Narodno pozorište imalo bi jednu od vodećih uloga. Uveren sam da će ova kulturna institucija, čija je tradicija duga već 125 godina, u budućnosti doprinosti očuvanju ugleda Niša kao kulturne prestonice ovog dela Srbije.

Goran Čirić, prvi čovek Pošte Srbije i bivši gradonačelnik Niša

Veliki jubilej važne institucije

Obeležavanje 125 godina postojanja Narodnog pozorišta u Nišu je veliki jubilej jedne važne institucije. Povodom ova-kvog jubileja Pošta Srbije pripremila je prigodnu poštansku marku. Ona će biti trajan kulturološki zapis u čast ove renomirane institucije i svih koji su je gradili svojim zalaganjem i umetničkim dometima. Prigodne marke prohodno su izdate i povodom jubileja Narodnog pozorišta u Beogradu, Srpskog narodnog pozorišta u Novom Sadu, Ateljea 212 i Daдова.

Podrška kulturi i umetnosti jedne od dugoročnih opredeljenja našeg javnog preduzeća. Kulturno nasleđe je uporišna tačka identiteta svakog naroda i njegovog razvoja. Takav stav je prepoznatljiv i u našim svakodnevnim poslovnim aktivnostima - od izgleda šaltera i kulture ponašanja naših zaposlenih do uvažavanja klijenata kroz trud da pružimo vrhunsku uslugu. Dakle, trudimo se da građanima ponudimo što bolji „proizvod“, kao što to čini i kultura, a naši klijenti često su isti oni ljudi koji se bave kulturnim stvaralaštvom ili su ljubitelji umetnosti.

Osim velikog broja kulturnih projekata u Beogradu, Pošta Srbije podržava i brojne kulturne događaje, manifestacije i dela širom zemlje. U Nišu je to, recimo, i internacionalni džez festival *Nišviž*, a u Novom Sadu - Srpsko narodno pozorište koje je prošle godine obeležilo 125 godina rada i *Zmajevе dečje igre*. U Smederevu je to *Tvr-*

dava teatar, u Negotinu *Mokranjčević dani*, u Vranju *Borini dani*, u Ivanjici *Nušićev dani*, u Valjevu *Tešnjarske večeri*.

Pošta Srbije je prošle godine u Nišu podržala i prvi festival glumačkih pozorišnih ostvarenja na Balkanu, *Glum Bal*. U okviru festivala održana je izložba *Velikani Narodnog pozorišta na poštanskim markama*, u organizaciji Muzeja NP u Beogradu i Muzeja PTT, koji će uskoro dobiti modern izgled i postavke u skladu sa najsvremenijim muzeološkim tokovima. Na taj način, uduhućemo novi život instituciji koja, kroz beleženje razvojnog puta poštanskog saobraćaja i telekomunikacija, čuva izuzetno vredne podatke o razvoju našeg društva i njegovom nacionalnom i evropskom identitetu.

Podrška kulturi i umetnosti jedno je od dugoročnih opredeljenja Pošte Srbije: Goran Čirić

Mnogo nagrađivana predstava: „Ožalošćena porodica“

The show must go on
Predstava mora da ide

Sanja Krstović, „upravnica pozorišta“ u jubilarnoj predstavi

Svi imaju jednu porodicu, samo glumac ima dve

The show must go on je sjajna predstava. I komedija i mjuzikl, ali i veoma ozbiljna. Govori o svima nama. Poručuje: kad se padne mora da se ustane. Zato je valjda i doživljavam kao životni moto - kaže Sanja Krstović, glumica u ulozi upravnice u jubilarnoj predstavi Narodnog pozorišta.

- Ipak, ne bih mnogo da govorim o njoj. „Sujeverna“ sam, što u umetnosti nije retkost. Jer, umetnici znaju da sve zavisi od publike koja nije uvek predvidljiva i iznova ih prosuđuje. A ona će tek reći svoje. Mogu samo da kažem da sam ponosna na svoj rad. Umorna sam, kao i ostali glumci, ali sam zadovoljna, jer je naša energija tokom rada bila zaista dobra. Nadam se da ćemo uspeti da je prenesemo publici. Bitno je da posle svake predstave budemo bolji ljudi, a posle ove to sigurno jesmo - kaže sagovornica Danasa.

Ona smatra da u Narodnom pozorištu danas ima odličnih glumaca. Najviše je mladih, što je dobro, jer „osvežava krv“ kuće. Ipak, misli da su ansamblu potrebni kvalitetni glumci različitih generacija. Potrebno ga je pojačati glumcima srednje i starije generacije.

- Naravno, među svima nama ponekad dolazi i do kreativnih kriza, sukobljavanja i sporenja. To nije čudno, jer radimo emocijama i sa emocijama. Zavisimo jedni od drugih. Dogodi se da nam nije dan, da smo pod stresom, pa reagujemo na svaki titraj i osećaj. Pri tom, mi i živimo zajedno. Više vremena provodimo u pozorištu nego kući. Svi imaju jednu porodicu, samo glumci imaju dve. Zato moramo međusobno da se čujemo i negujemo. Bez želje da zvučim patetično, verujem u pozitivnu energiju i davanje. Ono će izazvati istu takvu reakciju druge strane - kaže Sanja Krstović.

Ona dodaje da je zagovornik decentralizacije u kulturi i društvu. Skoro sav novac, odluke, šanse i mogućnosti skoncentrisani su u Beogradu i tu nešto ozbiljno mora da se menja. Podseća da je i vanredno stanje zbog nedavnog snežnog nevremena uvedeno tek kad je u glavnom gradu pao sneg, uprkos tome što su ljudi u mnogim delovima Srbije bili danima zavejani, pa i odsečeni od sveta. I u Beogradu ima siromašnih ljudi, ali ih je van njega daleko više.

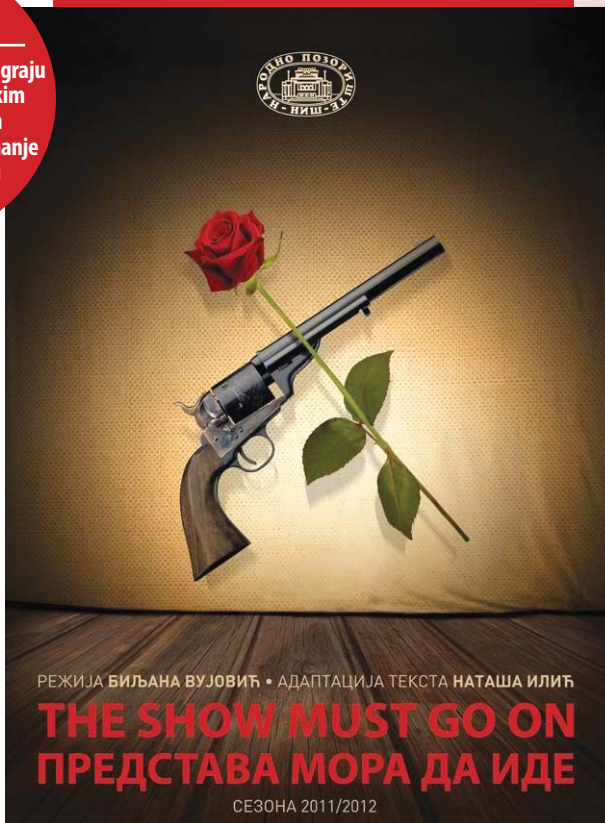
- Beograd jeste najveći grad u zemlji i ja naravno nemam ništa protiv njega. I kolege iz Beograda su blagonaklone prema nama, uvek su prijatno iznenađene atmosferom, brzinom rada i kvalitetom nas kao glumaca. Uprkos tome, šanse niških glumaca da igraju u filmovima, televizijskim serijama ili najvećim pozorištima mnogo su manje nego šanse kolega u Beogradu. Veoma teško probijamo te zatvorene krugove - kaže Krstovićeva i dodaje da nikad nije razmišljala da ode iz Niša.

- Lako je otići, teško je ostati. Moramo samo malo više da volimo svoj grad i da se borimo za njegovu ravnopravnost i stvari će biti bolje - zaključuje ova glumica, koja je širom Srbije osvajala pozorišne nagrade, među kojima je i prestižni Zlatni ćuran, koji je dobila kao prva žena u svojoj matičnoj kući. ■

Adaptacija teksta i lektor - Nataša Ilić; reditelj - Biljana Vujović; scenograf - Blagovesta Vasileva; kostimograf - Irena Belojica; koreograf - Nebojša Gromilić; korepetitor i izbor muzike - Suzana Kostić; asistent reditelja - Stefan Krsić; uloge - Sanja Krstović (upravnica), Dragiša Veljković (glumac srednjih godina), Maja Vukojević Cvetković (glumica-diva), Dragana Jovanović (inspicijentkinja), Aleksandar Krstić (glumac), Snežana Petrović (prvakinja), Aleksandar Dunić, kg. (reditelj), Dragoslav Savić (policajac), Katarina Mitić (mlada glumica), Danilo Petrović (epizodista i protivpožarni), Marko Marković (mladi glumac), Katarina Arsić (glumica početnica), Maja Banković (glumica početnica); u predstavi učestvuje i tehnička ekipa NP - Radomir Pešić, Marin Rajić, Dragan Nikolić, Marija Pešić, Ljiljana Rašić, Aleksandar Marjanović, Ozren Mitić i Gordana Stojanović; inspicijent (Hristo Zarkov), ton majstor (Slobodan Ilić), sufler (Aleksandra Vukov), majstor bine (Slaviša Filipović), svetlo (Ivan Momčilović), garderober (Aleksandar Marjanović), garderoberka (Dušica Mladenović), šminka (Ljiljana Rašić i Marija Pešić), scenska šminka (Anđelina Stamenković), rekvizita (Dragan Nikolić i Ozren Mitić); korišćeni tekstovi - *Lari Tompson - tragedija jedne mladosti* (Dušan Kovačević) i *Garderober* (Ronald Harvud); muzičke numere - *Welcome to burlesque* (Burlesque), *All that jazz*

Sanja Krstović

Šanse niških glumaca da igraju u filmovima, televizijskim serijama ili najvećim pozorištima mnogo su manje nego šanse kolega u Beogradu

РЕЖИЈА БИЛЈАНА ВУЈОВИЋ • АДАПТАЦИЈА ТЕКСТА НАТАША ИЛИЋ
THE SHOW MUST GO ON
ПРЕДСТАВА МОРА ДА ИДЕ
СЕЗОНА 2011/2012

Mama Morton, Press conference, Mr cellophane (Chicago), Roxanne (Moulin Rouge), Somewhere over the rainbow (Annunzio Paolo Mantovani), Feeling good (Michael Buble) i The show must go on (The Queen).

Irena Belojica, kostimografkinja u jubilarnoj predstavi

Iskrenost, čistota, vera

Rad u niškom Narodnom pozorištu nije jednostavan, ali ja jedva čekam da dođem na posao. Ulazim ovde kao u svoju kuću, srdačno dočekana od portira, preko glumaca, do krojačice. Ključne reči kojima bih opisala ovo pozorište su emocionalnost, iskrenost, čistota i vera - kaže Irena Belojica, pozorišna i televizijska kostimografkinja, koja je osim u niškom radila i u drugim pozorištima, kao i na filmu (*Crveni sneg, Bledi mesec, Maša, Konji vrani*) i televiziji (*Crni gruja, Gorke plodovi, Jelena, Eurosong*).

- Celo niško pozorište ima specifičnu nevinost i detinju energiju. Svi se nesebično dajemo, a svako ima nešto da ponudi. Ne postoji reč „ne može“, sve se može i hoće. Ovde ne možete imati osećaj da ste radili uzalud ili da ste mnogo dali, a malo dobili zauzvrat.

Upravnica Biljana Vujović je strastvena, borbena i pruža dobar osećaj da veruje u vas. Događa se da po čitav dan radimo, a da ostanemo i nakon toga kako bi se družili. Zbog svega toga nije neobično da u niškom pozorištu imam dosta prijatelja. Naravno, ima teških trenutaka, ali ne postoji ozbiljan problem. Osim možda novca, ali - živimo u Srbiji.

- U ovo pozorište prvi put sam ušla 2007. Prvi projekat bio je *Odabrani i uništeni*, a drugi *Ožalošćena porodica*, na kojem smo Urban Andraš i ja prvi put saradivali. U tri reči smo se dogovorili, a onda je krenula magija. Zahvaljujući Urbanovoj nonšalanciji i specifičnom pristupu režiji, napravili smo veliki

pomak, bez predrasuda i kočnica. Posle sam radila

Mačozimam, a sada i jubilarnu predstavu. Mnogo se toga promenilo od početka do danas, ali je jedna stvar potpuno ista - svako ko dođe sa strane ne oseća se kao stranac. Ja jesam rođena Beograđanka, ali se ovde osećam kao kod kuće.

I kad je premijera imam osećaj da je niško Narodno pozorište centar sveta - takva je to razmena energije, mašte, znanja i suštine.

Prvi put sada radim sa ženom rediteljkom. Najpre sam sa Biljanom provela sate u razgovoru, pošto je reč o predstavi koja nije jednostavna već je spoj mjuzikla i teksta Dušana Kovačevića, sa vrlo zahtevnom koreografijom i kostimima. Onda sam imala punu slobodu da radim svoj deo posla. Tako rade i glumci, koji su entuzijasti i daju svoj maksimum, uprkos tome što umeju da budu umorni, jer probe traju po ceo dan. Volim u radu da odstupim od standrda, da budem drugačija i pomeram granice. Mislim da stalno treba praviti pomake. Pojava glumca na sceni treba i da zabavi gledaoca i da kod njega izazove emociju.

Asistirala sam najvećim kostimografima, mnogo sam učila od njih i to je za mene dragoceno. Radila sam na dosta filmova, serija i projekata koji su obrađivali probleme društva, mentaliteta, nas. Posle šest do sedam godina okrenula sam se pozorištu. Rad na televiziji je brži i melje, jer „vreme je novac“. Pozorište traži zrelost. Čitav rad ima priču i dublju emociju, što je za umetnika važno. Sada mogu da kažem da je pravi posao kostimografa - u pozorištu. Dakle, šta me danas greje? Svetlost reflektora. Ali, pozorišnih. ■

Irena Belojica

Celo niško pozorište ima specifičnu nevinost i detinju energiju. Svi se nesebično dajemo, a svako ima nešto da ponudi. Ne postoji reč „ne može“, sve se može i hoće

